

ПРО ЛЮДЕЙ ХОРОШИХ

УКЛІН ВАМ, ПАНІ ВЧИТЕЛЬКО!

Школі віддано усе життя.
І ні краплі в душі нема каяття.
Вчила діток, як по совісті жити,
Рідну домівку й країну любити.

Ці слова сповна характеризують учительку - пенсіонерку Марію Василівну Дмитрук, яка понад 42 роки сумлінно й майстерно вела школярів по Країні Знань, прагнула виховати їх чесними, добрими, чуйними.

А розпочалася сторінка її педагогічної діяльності з того далекого 1965 року, коли після закінчення педфаку Луцького пединституту ім. Лесі Українки отримала направлення в одну з шкіл Кіцмана Чернівецької області. "Чарівний край Черемоша й Прута", зелена Буковина привітно зустріли молоду, енергійну, життєрадісну, струнку, як карпатські смерчки, волинянку. Полюбилася молоденька вчителька і дорослим, і дітям. З перших днів завоювала симпатію колективу і школярів. Її появи у класі щиро раділа дітвора. Усім до впадоби був незвичний для їхньої місцевості говір дівчини, завзятість до роботи. Тому її поштиво називали буковинці волинянкою співучим карпатським іменем Марічка. Але туга за синьоокою Волинню, рідною домівкою сповнювала

душу дівчини, не давала спокою. Вісім років милувалася красою Карпат, зачаровано вслухалася у музику гірської річки Прут, а перед очима раз-у-раз зринали

блакитні плеса волинських озер.

І в 1973 році Марія Василівна повернулася у рідну Олику, де пройшли шкільні роки, де жили найрідніші люди – батьки. Почала працювати у Покащівській восьмирічці. Спочатку було важко, бо доводилось долати пішки дорогу з Олики у Покащів і назад. Але думка про те, що ступає по

рідній волинській землі, зігрівала душу, відганяла втому. Педколектив школи гідно сприйняв нову вчительку, яка вже мала великий досвід, прислухався до її порад, обравши її своїм профспілковим лідером. Понад 20 років М. В. Дмитрук була головою комітету профспілки, вболівала за кожного співчанина.

Учителів початкових класів на той час у школі було достатньо. Тому, оцінивши обстановку й перспективу на майбутнє, Марія Василівна вирішила здобути ще один фах педагога – почала навчатися без відриву від роботи на географічному факультеті пединституту. Отримавши диплом за спеціальністю учителя географії, вчила дітей у середніх і старших класах. Учням дуже полюбилися уроки-подорожі, уявні мандрівки не тільки по рідній країні, а й далекими заморськими державами, дякуючи Марії Василівні.

Жила школою, уміла поради́ти успіхам колег, вболівала за кожного вихованця, мала особливий «ключик» до учнів і батьків. І хоча не таланито в особистому житті, часто-густо віяв вітер в обличчя, але не падала вчителька духом, не ремствувала на долю,

вірила, що і в її віконце засвітить сонце, тому знаходила розраду у праці, допитливих очах школярів, їх щирих посмішках.

З 2007 року Марія Василівна Дмитрук перебуває на заслуженому відпочинку. Радіє щиро кожному прожитому дню, подарованому Богом. Завжди у русі, залюбки займається хатньою роботою, піклується про город: необхідно вчасно посадити, доглянути кожну культуру, зібрати врожай. Днями до Марії Василівни завітало особисте свято – День народження. Хочеться щиро вклонитися цій невтомній Трудівниці, вчительці, добрій Людині і побажати міцного здоров'я, душевного затишку, втіхи, всіх земних благ.

Многая, многая, многая літа
Щиро зичу я від душі.
Хай буде серце любов'ю зігріте,
Хай сонце ласкаве
світить в житті.
Хай квіти приносять
учні колишні,
І колеги пам'ять хай бережуть,
Благодать і ласку
дарує Всевишній,
Радість й удача завжди

поруч ідуть.
Марія ПНЕВСЬКА,
свт Олика.

ЮВІЛЕЙ

ШІСТДЕСЯТ РОКІВ – НА ЖИТТЄВІЙ НИВІ

Дивовижні грудневі ночі. Незвичайні. Оповіті духом невпинного наближення одного з найбільших християнських свят - Різдва Христового. Саме в такі ночі і твориться найбільше диво.

У ніч на 18-е святій Сава найдовше затримався у нас, на Ківерцівщині, пильно зазираючи до маленької хатинки, що у Домашеві, де сім'я Гордія та Євдокії Гонтарів чекала на поповнення. Але щойно плач немовляти сповістив усім про своє прибуття у цей світ, як злегка усміхнений і чимось задоволений Святий поглядав довгу сиву бороду і зник.

Як хочеться вірити, що початок цієї історії під назвою "життя" був саме таким. А у селі свято - у Гонтарів другий син народився. Та й ім'я собі вибрав сам, неабияке - Сава, той, що мудрий. І повів його Ангел-охоронець у життя, вказуючи на розмаїття стежок-доріжок. Але найзаповітнішою мрією юного Сави Гордійовича було прагнення поєднати любов до дітей і спорту. Тому після закінчення рідної Домашівської

школи був Івано-Франківський технікум фізкультури, Луцький пединститут ім. Лесі Українки. Учительська стежина привела його до Липненської школи, а там і доля чекала: молодече серце полонила юна вчителька Віра Григорівна. Побравшись, сім'я переїхала на постійне місце проживання у село Кульчин. Молоде подружжя Гонтарів 11 років пропрацювало у школі села Клепаців. І досі, зі щемом у серці, згадують і Сава Гордійович, і Віра Григорівна лісову дорогу, засніжене безкрає поле, а іноді і зламаний мотоцикл - єдину надію вчасно дістатися на уроки.

Шкільні спартакиади, турпоходи і взимку, і влітку; конкурси, естафети, Дні здоров'я, «Старти надій» - усе це стало змістом його життя. Наполеглива праця була оцінена грамотами і нагородженнями райво, облуну, МОН України.

Життя - це зміни, іноді приємні та несподівані. І доля привела творчого, ініціативного вчителя у Жидичинську школу. І не віриться Саві Гордійовичу, що ось уже 24 роки його життя тісно пов'язане з Жидичином. Гонтара Саву Гордійовича знають як мудрого керівника, вчителя-професіонала, активного у громадській роботі, добру людину. Вже 8 років він є директором ЗОШ І-ІІІ ст. с.Жидичин. Нелегкий цей директорський хліб: підтримай вчителя, зрозумій учня, тримай шкільне господарство – і на всіх має вистачити уваги і тепла. І Саві Гордійовичу це вдається ж.

Звідки ж черпає він натхнення до роботи і життя? Секрет простий: зігріє серце пісню син Олег, розрадить добрим словом дочка Ліля, зрозуміє і підтримає дружина Віра Григорівна, а веселим щбетом веселить душу внуки Андрійко, Яся і Дмитрик.

Тож, дорогий Саво Гордійовичу!

Хай літа не спадають листом,
Хай квітнуть і плодоносять!
Як сади навесні - щедрим цвітом,
І врожаєм рясним - під осін!
Хай приносять: в дім - достаток,
В душу - радість, для серця - спокій!
Дай Вам, Боже, на землі ще багато
Світлих днів і щасливих років!
Колектив школи с. Жидичин.

(Закінчення. Поч. у № 47).

Якщо пригадати історію зародження фестивалю, то в 1989 році, в Чернівцях на стадіоні зібралось чимало діячів культури, а глядачів пропускали лише тих, хто вважався «свідомим» громадянином того часу. Коли починалося дійство і був піднятий жовто-блакитний стяг, чи не вперше на заході такого масштабу залунав Гімн «Ще не вмерла Україна». А коли були спроби підняти такий же прапор серед глядачів – швидка реакція навчених людей присікла їх. Чимало суперечностей і безумовний ажіотаж викликали сам фестиваль «Червона Рута-1989», й ті, хто стояв біля витоків фестивалю. Тоді це була справжня культурна революція. Далі фестиваль набрав все більших обертів. Сцена «Червоної руги» відкрила чимало талановитих зірок сучасності: Руслану, Олександра Пономарьова, Ірину Білик, Ані Лорак, Марію Бурмаку; гурти «Брати Гадюкіни», «Кому вниз», «ВВ», «Тартак», «Скрябін», «ТНМК», «The Vion», «Божичі», «Пікардійська терція», «Плач Єремії». Чимало молодих талантів, прозвучавши на фестивалі та не лишивши байдужих продюсерів й прихильників своєї творчості, знаходять дорогу на велику сцену і музика стає їх життєвим хлібом.

Цього року артисти з усіх куточків нашої Батьківщини вийшли на сцену вже XXII Всеукраїнського фестивалю «Червона рута». З року в рік передається традиція відстоювання національної ідеї, котру митці висловлюють написанням чудових, глибоких текстів, якісної музики. Кожен вокаліст відчуває на

собі важливість своєї місії, ступивши перший крок на сцену фестивалю. Та ідея, котру він несе глядачеві, – вічна: музика, кохання, зачарованість своєю Батьківщиною, повага до тих, хто відстоював державність, прагнення рости здорових і щасливих нащадків.

Коли лунає авторська пісня, відбувається діалог між слухачем і виконавцем. Коли звучить українська автентична пісня – це вже розмова старця, який жив століттями і має що поради́ти нащадку. Така пісня змушує кожного пригадати: якого він роду та де його коріння. Тому й не дивно, що на фестивалі «Червона рута» з'явився новий жанр – український автентичний фольклор. Жителі Ківерцівщини мають чимало творчості і записів традиційних Волинського регіону пісень та обрядів. А колективи Ківерцівського РБК ім. М.П. Ковальова залюбки працюють з таким старовинним і неймовір-

ЗНАЙ НАШИХ

ЛАУРЕАТИ «ЧЕРВОНОЇ РУТИ»

ним матеріалом. Гурт «Терниця» (кер. А.В. Кірик) працює над постановками традиційних весняних гаївок, колядок, коровайних обрядів. Пройшовши відбірковий конкурс і потрапивши у фінал XXII Всеукраїнського фести-

валю «Червона рута», учасники колективу не могли й повірити своєму щастю, адже їх справа увінчалася таким успіхом! Колоритний жанр не лишала байдужими ні журі, ні глядачів, а ні самих учасників. На сцені змінювалися колективи, декорації, костюми. Де б ще випала така нагода побачити справжнє гуцульське весілля, чи то обряди: «Клепання коси», чи «Водіння хоровадів»? Учасники за кулісами радо знайомилися, із захватом роз-

ВІТАЄМО

20 грудня зустріне ювілейний День народження

Василь Григорович ГОЛУБ.

З цієї нагоди ювіляра вітають батьки, дружина, дочки, син з невісткою, внуки та свати і бажають міцного здоров'я, благополуччя, життєвої наснаги, сімейного затишку, добробуту і злагоди. Наш славний і рідний, найкращий у світі, З Тобою нам завжди затишно й світло. Ти – гарний господар і батько чудовий, Даруєш турботу та море любові. Спасибі за ласку, за руки умілі, Що вмієш підтримати словом і ділом, Що в рідному домі надійно та щиро - Живи нам на радість у щасті та мирі. Хай Бог милосердний з високого неба Дарує усе, чого Тобі треба, А Матінка Божа – Цариця Свята – Дарує щасливі і довгі літа.

18 грудня відзначить День народження

Галина Михайлівна БУЗИНСЬКА.

Хай б'ється джерело добра бурхливо,
Хай буде рівнем Ваш життєвий шлях,
Прекрасним, щедрим,
наче хлібна нива,

Чарівним, як мелодія в піснях.
Хай для Вас квітує білий цвіт,
Збуваються усі найкращі мрії,
Хай Бог Вам посилає багатий літ,
Здоров'я, щастя, радості, надії.

З повагою – колектив магазину с. Сокиричі.

20 грудня зустріне 21-й День народження

Ігор СЕРОВ.

Іменинника вітають родина та друзі й зичать міцного здоров'я, особистого щастя, яскравих успіхів і здійснення найзаповітніших мрій. Миру, злагоди, шани, любові та достатку!

Хай сміється доля,
мов сопілка в лузі,

В колі щирих, вірних і хороших друзів.
Хай крокують поруч вірність і кохання,
Хай здійснюються мрії Твої і бажання.
Бажаємо сьогодні Тобі особисто:
Хай доля Твоя завжди буде лека,
Хай сяють у небі зірковим намістом
Для Тебе удача і радість дзвінка.
Хай квітнуть у серці трояндами ніжно
Надія, кохання, палкі почуття,
Хай буде яскравим, завжди дивовижним
І дуже щасливим все Твоє життя!

Анна МЕТЕХА,
учасниця фестивалю
«Червона рута-2011».

«Вільним шляхом» — Ківерцівська районна газета Волинської області. Засновники — Ківерцівська районна рада, Ківерцівська райдержадміністрація, трудовий колектив редакції. Виходить раз на тиждень: у суботу.

ТЕЛЕФОН: 2-13-45 (факс) — редактор; 2-15-35 — заступник редактора. Відповідальність за достовірність інформації несуть автори та рекламодавці. У номері використані матеріали Українформу

НАША АДРЕСА: 45200 м. Ківерці, вул. Паркова, 8. E-mail: freeway1945@gmail.com. Реєстраційний номер ВЛ 113 від 27.03.1998 р.

Редактор Людмила ОЛІШУК. Волинська обласна друкарня (м. Луцьк, проспект Волі, 27). Друк офсетний. Газета набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Вільним шляхом». Обсяг 2 груп. аркуші. Індекс 61614. Зам. 5691. Тираж 2130.